

ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΟΡΕΙΒΑΤΙΚΟΣ ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΕΛΕΥΣΙΝΑΣ

2001^α

Φτέρη Αγράφων

ΕΟΣ ΕΛΕΥΣΙΝΑΣ • ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΥ ΒΕΝΙΖΕΛΟΥ 27 & ΕΘΝΙΚΗΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΕΩΣ • 192 00 ΕΛΕΥΣΙΝΑ • ΤΗΛ. 5545.430

Ιανουάριος

14/1/2001 - ΚΟΠΗ ΠΙΤΑΣ - ΚΙΘΑΙΡΩΝΑΣ

Πληροφορίες στο Σύλλογο

21/1/2001 - ΞΕΡΟΒΟΥΝΙ ΕΥΒΟΙΑΣ (1.417 μ.)

Αναχώρηση από Ελευσίνα 7 π.μ. Αρχηγός: Δημήτρης Νούσας

26-27-28/1/2001 - ΛΟΥΠΑΤΑ (2.006 μ.) - ΚΟΖΙΑΚΑΣ (1.901 μ.)

Αναχώρηση από Αθήνα 4 μ.μ. Διανυκτέρευση σε δωμάτια στην Ελάτη.

Αρχηγοί: Νίνα Θεοδώρου - Βάσω Κονταξή

Φεβρουάριος

10-11/2/2001 - ΒΕΛΟΥΧΙ (2.315 μ.)

Αναχώρηση από Ελευσίνα 9 π.μ. Διανυκτέρευση στο καταφύγιο.

Αρχηγός: Σάββας Ζαχαριουδάκης

24-25-26/2/2001 - Καθαρά Δευτέρα - ΜΠΟΡΛΕΡΟ Αγράφων (2.032 μ.)

Αναχώρηση από Ελευσίνα 9 μ.μ. Διανυκτέρευση σε δωμάτια.

Αρχηγός: Γιώτα Σουρτζή

Μάρτιος

10-11/3/2001 - ΧΕΛΜΟΣ (2.355 μ.)

Αναχώρηση από Αθήνα 9 π.μ. Διανυκτέρευση σε δωμάτια στα Καλάβρυτα.

Αρχηγοί: Βαγγέλης Αθαλασσιανός - Γιώργος Κουμουνδούρος.

14/3/2001 - Προβολή διαφανειών, 7.30 μ.μ.-Ανασκόπηση από τη δράση του συλλόγου, Βάσω Κονταξή

23-24-25/3/2001 - ΤΖΟΥΜΕΡΚΑ-Καταφίδι (2.393 μ.). (8η Χειμερινή Συνάντηση Συλλόγων Περιφέρειας Αττικής). Ανάβαση από Καταρράκτη - κατάβαση στα Θεοδώριανα.

Αναχώρηση από Αθήνα 4 μ.μ. Διανυκτέρευση σε δωμάτια και σκηνές στον Καταρράκτη.

Αρχηγός: Νίκος Δεσύπρης

Απρίλιος

31/3-1/4/2001 ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΟ (1.399 μ.)

Αναχώρηση από Ελευσίνα 9 π.μ. Διανυκτέρευση στο καταφύγιο.

Αρχηγός: Γιώργος Κουμουνδούρος

13-16/4/2001 - ΠΑΣΧΑ: ΡΙΛΑ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ (2.925 μ.)

Πληροφορίες στο Σύλλογο. Αρχηγοί: Γιώτα Σουρτζή - Κική Τσιλίκια

27/4-1/5/2001 - Πρωτομαγιά: ΒΑΡΝΟΥΝΤΑΣ (2.334 μ.) - ΠΡΕΣΠΕΣ

Αναχώρηση από Αθήνα 4 μ.μ. Διανυκτέρευση στο Καταφύγιο Πισοδερίου.

Αρχηγός: Σοφία Μπερλή

Μάιος

12-13/5/2001 - ΒΑΡΔΟΥΣΙΑ - Ευρωπαϊκό Μονοπάτι Ε4: Αρτοτίνα - Μουσούνισα

Αναχώρηση από Αθήνα 8 π.μ. Διανυκτέρευση σε δωμάτια και σκηνές στην Αρτοτίνα.

Αρχηγοί: Αλέκος Ασημακόπουλος - Δημήτρης Νούσας.

16/5/2001 - Προβολή διαφανειών, 7.30 μ.μ.: Trekking στο Νεπάλ, ανάβαση στο Island Peak, Νίκος Δεσύπρης

19-20/5/2001 - ΒΟΥΡΑΪΚΟΣ - Πανελλήνιο πέρασμα.

Αναχώρηση από Αθήνα 2μ.μ. Αρχηγός Δημήτρης Γεωργουδής

25-26-27/5/2001 - ΤΑΪΓΕΤΟΣ - Χαλασμένο Βουνό (2.204 μ.)

Αναχώρηση από Αθήνα 4 μ.μ. Διανυκτέρευση στο καταφύγιο.

Αρχηγός: Κική Τσιλικά

1-4/6/2001 - Αγ. Πνεύματος: ΦΑΡΑΓΓΙ ΣΑΜΑΡΙΑΣ

Αναχώρηση από Πειραιά Παρασκευή απόγευμα. Διανυκτέρευση σε δωμάτια και σκηνές.

Αρχηγός: Λάμπρος Τσέκας

15-16-17/6/2001 - ΒΟΥΝΑ ΑΣΠΡΟΠΟΤΑΜΟΥ. (Καλοκαιρινή Συνάντηση Συλλόγων Περιφέρειας Αττικής).

Σάββατο: Ανάβαση από Αηδόνα Καθαμπάκας στη Νεράϊδα (2.074 μ.) - Μπατή (1.959 μ.) - Τσουμα (2.055 μ.) - Μπούτζα (2.135 μ.) - Κάλτσα (2.062 μ.) και κατάβαση στο διάσελο Γκολέμα (1.610μ.) όπου και διανυκτέρευση. Κυριακή: Ανάβαση από Γκολέμα στην Τριγγιά (2.204 μ.) και κατάβαση στο διάσελο Κιάτρα Μποάστρα (1.390 μ.).

Αναχώρηση από Αθήνα 4:45 μ.μ. Διανυκτέρευση σε σκηνές. Αρχηγός: Σοφία Μπερλή

20/6/2001 - Προβολή διαφανειών, 8.00 μ.μ: Όλυμπος - Νέδα - Κερκίνη - Μπέθες - Πίνοβο, Ν. Δεσύπρης

29/6-2/7/2001 - ΟΛΥΜΠΟΣ (2.917 μ.)

Ανάβαση από Διασταύρωση στο Οροπέδιο Μουσών και από εδώ ανάβαση στις κορυφές.

Κατάβαση από το Καταφύγιο Σπήλιος Αγαπητός (Ζοηώτα) στα Πριόνια.

Μπάνιο στην Πλάκα Λιτοχώρου.

Αναχώρηση από Αθήνα 4 μ.μ. Διανυκτέρευση σε καταφύγια.

Αρχηγοί: Νίκος Δεσύπρης - Βάσω Κονταξή.

Ετήσια Γενική Απολογιστική Συνέλευση του Συλλόγου την Τετάρτη 21.2.2001

Ώρα 6.30 μ.μ. Ο χώρος θα ανακοινωθεί.

Προσοχή: Η αναχώρηση γίνεται από την Ελευσίνα (γραφεία ΕΟΣ) ή την Αθήνα (Πλ. Κλαυθμώνος), ανάλογα με την κατεύθυνση της διαδρομής. Σε κάθε περίπτωση το λεωφορείο παραλαμβάνει ορειβάτες και από τα δύο σημεία. Η αναχώρηση από το 2ο σημείο γίνεται περίπου μισή ώρα μετά από την ώρα εκκίνησης όπως αυτή σημειώνεται στο πρόγραμμα.

Και να μην ξεχνάμε! Στα βουνά ανεβαίνουμε για την άσκηση και την ευχαρίστησή μας. Ποτέ δεν ξεπερνάμε τις δυνάμεις μας. Καλό είναι να είμαστε σε ομάδες τουλάχιστον των τριών ατόμων για λόγους ασφάλειας.

Δηλώσεις Συμμετοχής το αργότερο έως Τετάρτη πριν από κάθε Ανάβαση.
Πληροφορίες στα γραφεία κάθε Δευτέρα και Τετάρτη 7-9 μ.μ. στο τηλ. 5545.430
Ακόμα στα τηλ. 5545.882, 5546.572 και το απόγευμα 9520.819

Παρεαί

Παρεαί

Πάρνασος

Ερύμανθος

Ερύμανθος

Φαέδον Ανώγειον

Λίμνη Φιλέγγας

Λίμνη Βερδούσια

Αναρριχητικές διαδρομές

Το καλοκαίρι είναι πάντα μία περίοδος αναρριχητικού οργασμού και η ομάδα του Ε.Ο.Σ. Ελευσίνας είχε όπως πάντα πολλούς και ενδιαφέροντες στόχους. Έτσι, ο χρόνος της αναμονής τελείωσε και στις 28 Ιουνίου έφθασε επιτέλους η ώρα της «λύτρωσης», της αναχώρησής μας δηλαδή για την καθιερωμένη εξόρμηση στις Άλπεις. Δυστυχώς, όμως, ο καιρός είχε άλλα σχέδια. Μετά από μία απόπειρα στη Βόρεια ορθοπλαγιά του

Grosshorn που έληξε άδοξα λόγω άσχημων συνθηκών, και πολλών βροχερών ημερών αναμονής στην κοιλάδα, καταφέραμε τελικά να πραγματοποιήσουμε τη διαδρομή των

Lauper-Liniger στη Βόρεια ορθοπλαγιά του **Mönch**. Όμως η μεγάλη αισθητική αξία αυτής της διαδρομής δεν κατάφερε να διώξει την

πικρία μας, όταν ετοιμαζόμαστε για το πρόωπο ταξίδι του γυρισμού εξαιτίας της συνεχιζόμενης κακοκαιρίας. Όλοι μας ελπίζαμε ότι τα ελληνικά βουνά θα φανούν πιο φιλόξενα. Έτσι, στα μέσα Αυγούστου, σύραμε τα βήματα μας μέχρι τις ψηλές κορφές του βουνού των Θεών, όπου έγιναν η “Μιχαηλίδη-Ξανθόπουλου” στο **Στεφάνι** και η πρώτη επανάληψη της “Φαίδων Γαληνός” στο **Σχολιό**. Σε άλλο χρονικό διάστημα πραγματοποιήθηκαν η “Comici-Escher” στο **Στεφάνι**, η κόψη του **Ξερολακίου**, ενώ είχαμε συμμετοχή και στο **Μαραθώνιο του Ολύμπου**. Στα τέλη Αυγούστου βρεθήκαμε να διαπραγματευόμαστε τις δύσκολες σκοινιές της “Αισθήσεων” στην πλάκα της **Συκιάς** στη Γκιώνα. Το Σεπτέμβρη ο Σύλλογος συμμετείχε με τέσσερα μέλη στην Πανελλήνια Αναρριχητική Συνάντηση στα Μετέωρα, όπου επαναλήφθηκαν αξιόλογες διαδρομές. Τον Οκτώβρη το σκηνικό των «επιχειρήσεων» μεταφέρθηκε στη Βόρεια Πίνδο, με την επανάληψη της σοβαρής διαδρομής “Κόψη των Τριστίνων” στην Αστράκα. Τέλος, αναρριχηθήκαμε το “Πιλιέ της Φωτιάς” στο ξεχασμένο

πεδίο του Λεωνιδίου, ενώ τις μέρες που γράφονται αυτές οι γραμμές ολοκληρώνεται μια νέα, ενδιαφέρουσα διαδρομή στο Αλεποχώρι.

Ανάβαση στο Island Peak

Νεπάλ!

Για πολλούς μια μακρινή, σχεδόν άγνωστη χώρα, μια κουκίδα στο χάρτη. Για άλλους όμως αποτελεί όνειρο - πρόκληση να βρεθούν εκεί. Να περπατήσουν στις πανέμορφες κοιλάδες, να αφουγκραστούν τα ορμητικά ποτάμια, να σκαρφαλώσουν σε εύκολες ή και δύσκολες κορφές των Ιμαλαίων και τέλος να γνωρίσουν ένα λαό με εντελώς διαφορετική φιλοσοφία, με τρόπο ζωής που δύσκολα κάποιος από εμάς μπορεί να ασπαστεί. Δεν είναι λίγοι αυτοί που ματαιώνουν το ταξίδι πριν αυτό ξεκινήσει. Και πράγματι, ένα τέτοιο ταξίδι θέλει προετοιμασία, συγκέντρωση πληροφοριών, οργάνωση που να καλύπτει και τις

παραμικρές λεπτομέρειες μα περισσότερο από όλα θα πρέπει να κυριαρχεί το πνεύμα της αδελφοσύνης και της κατανόησης. Τα άτομα που ξεκινούν μαζί θα πρέπει να λειτουργούν, να κινούνται και να αποτελούν μια ισχυρά δεμένη ομάδα. Μια τέτοια ομάδα προσπαθήσαμε να δημιουργήσουμε η Αφροδίτη από Ο.Φ.Ο. Βούλας, η Μαρία από το Φ.Ο.Π., η Βιβή από την Ελευσίνα ο Νίκος από την Ελευσίνα - Φ.Ο.Π. Σκοπός ήταν να περπατήσουμε την ίσως πιο δημοφιλή trekking διαδρομή στο Νεπάλ αυτή του base camp του Everest και να ανέβουμε το Island Peak (Imja Tse) 6.183μ., ένα βουνό χωρίς ιδιαίτερες τεχνικές δυσκολίες. Το άγχος της προετοιμασίας μεγάλο, οι συνεννοήσεις και οι προβληματισμοί ατελείωτοι μέχρι τη στιγμή που το αεροπλάνο απογειωνόταν για Καράται-Κατμαντού. Εκεί μας περίμενε ο πράκτορας που είχαμε έρθει σε επαφή από την Αθήνα. Απέμενε πλέον να καθορίσουμε τις τελευταίες λεπτομέρειες και κατόπιν, μετά από ένα απολαυστικό απόγευμα

στα σοκάκια της Κατμαντού, να βρεθούμε στο δωδεκαθέσιο αεροπλάνο που θα μας μετέφερε στη Lukla (2.840μ) αφητηρία του trekking. Η αγωνία, η λαχτάρα όλων μας να ξεκινήσουμε ήταν μεγάλη και έτσι αφού βρέθηκαν και οι porters που θα μας συντρόφευαν σε όλη την διαδρομή φύγαμε αμέσως για τα πρώτα μας βήματα στη φύση του Νεπάλ. Οι εκπλήξεις διαδέχονταν η μία την άλλη. Ορμητικά ποτάμια που έπρεπε να διασχίσουμε με κρεμαστές γέφυρες, μικρά χωριά με πέτρινα σπίτια, βράχοι σκαλισμένοι με βουδιστικές προσευχές, караβάνια από φορτωμένα ζώα που

πηγαиноέρχονταν από τα ψηλά μέρη, αλλά και ανθρώπους που μας προσπέρναγαν φορώντας σαγιονάρες και έχοντας στην πλάτη τους πρωτόγνωρα για εμάς φορτία. Η βλάστηση σε ορισμένα σημεία ήταν σχεδόν τροπική. Πάνω από καταπράσινες πλαγιές ξεχώριζαν κάποιες απότομες χιονισμένες κορφές. Οι περισσότερες ήταν άγνωστες και οποι-αδήποτε προσπάθεια για να μάθουμε τα πολύπλοκα ονόματα ήταν μάταια. Είχαμε συμβιβαστεί με την ιδέα να περπατάμε και απλά να θαυμάζουμε το τοπίο, να αποθηκεύουμε στη μνήμη μας μοναδικές εικόνες. Σε αυτό βοηθούσε και το πρόγραμμα που είχαμε σχεδιάσει. Οι ώρες πορείας της κάθε ημέρας δεν ξεπερνούσαν τις έξι και έτσι είχαμε το χρόνο να πηγαίνουμε σιγά και να απολαμβάνουμε το τοπίο, να ζούμε και να παρατηρούμε αρκετές λεπτομέρειες από το μέρος, αλλά και τις συνθήκες των ανθρώπων που συναντούσαμε. Μέρα με την ημέρα συνεχώς κερδίζαμε ύψος, αφού όμως ανεβοκατεβαίναμε μεγάλες υψομετρικές διαφορές. Μετά τα 4.000μ το τοπίο άλλαξε. Οι τελευταίες συστάδες δένδρων ήταν ένα δάσος από ροδόδενδρα και μετά μόνο θάμνοι. Μετά τις διανυκτερεύσεις σε Phakding (2.600μ), Namche (3.440μ), Doboche (3.820μ), Pheriche (4.240μ) και Lobuche (4.900μ) είχε έρθει η στιγμή να πλησιάσουμε στο υψηλότερο σημείο του trekking στην κορυφή Kala Pattar (5.545μ). Από την προηγούμενη ημέρα ο πονοκέφαλος, το άγχος και ο φόβος για το υψόμετρο προσπαθούσαν να περιορίσουν τον ενθουσιασμό που επικρατούσε.

Για τον καλύτερο δυνατό εγκλιματισμό αποφασίσαμε να χωρίσουμε την ομάδα και οι δύο να μείνουν για μια ακόμη ημέρα πιο χαμηλά. Η απόφαση αυτή αν και δημιούργησε επιπρόσθετο άγχος είχε θετικό αποτέλεσμα μιας και όλοι καταφέραμε να ανέβουμε στην κορυφή. Η θέα από εκεί ήταν μοναδική. Είχαμε απέναντί μας το Everest το Lhotse και το Pumori. Η διαύγεια του καιρού τα έφερνε τόσο κοντά ώστε νόμιζες ότι ήταν δίπλα μας, ότι μπορούσαμε να πιάσουμε τις κορφές. Η χαρά της επίτευξης του πρώτου στόχου γρήγορα όμως επισκιάστηκε από την είδηση για το τραγικό συμβάν που είχε συμβεί στην άλλη ελληνική ομάδα στο ίδιο βουνό που είχαμε και εμείς στόχο. Οι επόμενες μέρες

κύλησαν σχετικά άκεφα και με αρκετό προβληματισμό. Ποιός; πώς; γιατί; ερωτήσεις που έμεναν αναπάντητες. Πολλές φορές περπατάγαμε μηχανικά, η σκέψη μας ήταν αλλού. Η ιδέα να ματαιώσουμε την ανάβαση στο βουνό πέραγε από το μυαλό μας. Ύστερα από τρεις ημέρες είχαμε φτάσει στους πρόποδες της δεύτερης trekking κορυφής, το Chunkung Ri (5.550μ). Μετά από επίπονη ανάβαση 3-4 ωρών τρεις από εμάς ανεβήκαμε σε αυτή. Το ίδιο απόγευμα η γνωριμία με τους δύο οδηγούς που θα μας συνόδευαν στο βουνό μας ξαναέδωσε κάποιο τόνο αισιοδοξίας. "Πάμε και βλέπουμε" ήταν η απόφασή μας. Από το τελευταίο χωριό το Chunkung (4.730μ) προμηθευτήκαμε τα απαραίτητα τρόφιμα και ξεκινήσαμε για το base camp του Island Peak (5.200μ). Διανυκτέρευση σε σκηνές, μαγείρεμα σε γκαζάκι και πρώτη έκθεση σε θερμοκρασίες αρκετά χαμηλές (-15οC, -18 οC). Την επόμενη ημέρα σύντομη αλλά αρκετά κουραστική ανάβαση στο high camp (5.500μ). Στήσιμο πάλι των σκηνών, πρόχειρο μαγείρεμα και ύπνο νωρίς μιας και είχαμε να σηκωθούμε 3:00 το πρωί για την κορυφή. Με πολύ κόπο αφήσαμε το high camp. Το υψόμετρο, το σκοτάδι, το κρύο αλλά και η απότομη ανηφόρα μας κάνουν να περπατάμε πολύ σιγά. Με ατελείωτη υπομονή και πείσμα, βήμα-βήμα, προχωρούσαμε προς την κορυφή. Οι στάσεις πολλές. Οι οδηγοί υπομονετικά μας συνόδευαν. Το πρώτο φως του ήλιου μας όπλισε με κουράγιο να συνεχίσουμε. Στα 5.700μ. βρίσκουμε τα πρώτα χιόνια. Είναι παγετώνας. Ετοιμαζόμαστε και ξεκινάμε προσεκτικά τη διάσχισή του. Οι σχηματισμοί των αιώνινων πάγων, τα κρεβάς, και η θέα στις γύρω κορυφές μας αφήνουν έκπληκτους. Μετά από εύκολη πορεία μιας ώρας βρισκόμαστε κάτω από μία ορθοπλαγιά 100-150 μέτρων. Οι πληροφορίες που είχαμε από περασμένες αναβάσεις δεν ανέφεραν για κλίσεις πάνω από 50° μοίρες. Δυστυχώς όμως κάποιο κραβός ανάγκασε να δημιουργηθεί νέα διαδρομή που περνάει από παγωμένο μέρος με κλίση που έφτανε έως και 70ο μοίρες. Νέοι ενδοιασμοί για την κατάκτηση της κορυφής. Όμως η χρήση των σταθερών σκοινιών και η σιγουριά που μας ενέπνεαν οι οδηγοί, μετά από κάποια ώρα μας οδήγησαν στη κορυφή. Πανευτυχείς, ανήμερα της Εθνικής μας εορτής (28/10/2000) υψώσαμε την Ελληνική σημαία στα 6183μ. Η θέα ανεπανάληπτη και οι φωτογραφίες ατελείωτες. Θα μπορούσαμε να χαζεύουμε επί ώρες. Όμως η ώρα περνούσε και έπρεπε να επιστρέψουμε. Φεύγοντας κρατήσαμε ενός λεπτού σιγή στη μνήμη του αγνώστου, μέχρι τότε, φίλου μας συνορειβάτη, και με ανάμεικτα συναισθήματα ... α- με το δρόμο της επιστροφής. Πιστεύαμε ότι οι δυσκολίες είχαν πλέον τελειώσει. Είχαμε όμως γελαστεί. Η νύχτα μας πρόλαβε πριν φτάσουμε στο base camp και ενώ είχαμε σκορπίσει σε πλαγιές με ατελείωτες κατηφόρες. Ευτυχώς η παρέμβαση του ενός οδηγού ήταν πάλι καθοριστική. Σε λίγη ώρα ήμασταν ξανά όλοι μαζί απολαμβάνοντας ζεστή σούπα μέσα στις σκηνές μας. Από την επόμενη μέρα τα τοπία μας φαίνονταν ακόμα πιο όμορφα από ότι ήταν όταν ανεβαίναμε. Μπορούσαμε πια να απολαύσουμε τη κάθε στιγμή της διαδρομής μας. Εκμεταλλευόμενοι και τις κενές μέρες που είχαμε προβλέψει για τυχόν καθυστερήσεις φτάσαμε στη Ι/ΙΙ στη Lukla. Το πρόγραμμά μας είχε πλέον ολοκληρωθεί με πλήρη επιτυχία.

Το μακρινό και κουραστικό ταξίδι της επιστροφής με τα αεροπλάνα επέτρεπε στο καθένα μας να ξαναζήσει όλες τις προηγούμενες μέρες, να βγάλει τα συμπεράσματά του και αγναντεύοντας τις κορυφές από ψηλά να ονειρευτεί και να σχεδιάσει τον επόμενο στόχο του. Οι εμπειρίες που αποκομίσαμε από το ταξίδι αυτό θα αποτελούν σίγουρα οδηγό για οποιαδήποτε παρόμοια

